

ΤΑ ΔΕΚΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Την Πρωτοχρονιά, έχαρισαν εἰς τὴν μικρὰν Φιφήν, ἐνα χαριτωμένο πουγγάκι απὸ βελούδον βυσσινί. Κατὰ τὴν ἰδέαν της, τὸ πουγγάκι αὐτὸν ἡτο τὸ ωραῖότερον ἀπὸ διάφορον φύσιον. Κατὰ τὴν πούτην την Πρωτοχρονιάν ἐπειτα ἄλλα τρία είκοσαράκια, τὰ δύο ἀπὸ τὴν θείαν Παύλιναν, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑκατάρισε τὸ μικρὸν περιθολάκι ἀπὸ τὲς τσουκυίδες, καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑστρήφωσεν ἔξαιρετα εἰς τὸν περίπατον. Θά εἶναι για τὴν ωραῖαν ὁρολογοθήκη, ποὺ ἔκεντητες μονάχου, για νά την χαρίσης τοῦ μπαμπά της μανδυλάκιαν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νά μή το χάσῃ ἢ νά μή το λερώσῃ, δέν το ἔπερνε μαζί της εἰμήν εἰς ἔκτακτους περιστάσεις. Τὰς συνήθεις ἡμέρας τὸ ἔχρησιμοποίειν ώς κουμπαράν καὶ ἔρριπτε μέσα δσα λεπτά τῆς ἕδιδαν οἱ γονεῖς της καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ἀνταμέβοντες τὰς κολάς της πράξεις.

Ο θησαυρὸς τῆς Φιφῆς ἐφύλασσετο συνήθως εἰς τὰ ἄδυτα ἐνὸς συρταρίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποκλειστικῶς ἴδιαν τῆς ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παραμονὴν τῶν γενεθλίων τῆς, ὁ θησαυρὸς δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του. Η Φιφή, ἐπιστρέψασα βιαστικά ἀπὸ τὸ σχολεῖον, μόλις ἐπρόβασε νάφιση τὰ μὲν βιβλία τῆς καὶ τὰ τετράδιά τῆς εἰς τὸ τραπέζι, τὸ δὲ καπέλον τῆς εἰς μίαν καρέκλαν ἐπέτητα ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν κυρπῆτην του τὸ πολύτιμον πουγγάκι, καὶ ἐκάθησε μὲν ἀπὸ εἰς τὴν πλέον παράμερην γωνίαν τοῦ δωματίου της.

Διατί ἄρα γε τόση βία καὶ μυστικότης;

Διότι ἐπρόκειτο νὰ ἔκτελέσῃ ἐν σχέδιον, τὸ ὅποιον εἶχε συλλάθη πρὸ πολλοῦ, καὶ εἰς τὸ δόποιον ἔδιδε μεγάλην σημασίαν. Αὔριον, ποὺ θὰ ἐτυμπλήρωνται τὰ ὄχτα τῆς χρόνια, θήσει νάχαρίσῃ εἰς δόλους τοὺς συγγενεῖς της ἀπὸ ἐν δῶρον, διὰ νά τους ἀποδείξῃ διὰ δὲν ἡτο εὐτυπούσαν γά της κόφουν ἐνα κομάτι δέντρου σκεπτικὸς καὶ ἀργητόνες, δον ἡτο ἔκεινην τὴν ωραῖην Φιφή. Βέβαια, ὁ προϋπολογισμὸς ἐνὸς Κράτους δὲν εἶναι εὔκολον πρᾶγμα: ἀλλὰ εἰνε, νομίζετε, εὐκολώτερον νάγοράσσην κανεὶς δῶρο δὲν καὶ τὰ ἔχαρικάν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχαρικάν, καὶ αὐτήν. Ο τρόπος αὐτός, μὲν διότι ἐπέκεπτετο νὰ ἔρτασῃ φέτος τὰ γενεθλία της, τῆς ἐφαίνετο πολὺ μόνον ποὺ δὲν ἡτο εὐτυπούσαν γά της κόφουν ἐνα κομάτι δέντρου σκεπτικὸς καὶ ἀργητόνες, δον ἡτο ἔκεινην τὴν ωραῖην Φιφή.

«Ἐμπρός, ἐσύλλογίσθη, ἀς μή χά-

νωμεν καιρέν. Πρώτα ἀς μετρήσω τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ δόποια πρέπει νὰ προσφέρω κάτι τι. Ο μπαμπάς, ἡ μαμά καὶ ἡ γιαγιά, τρεῖς ἐπειτα τα ἀδέλφιά μου, ἡ "Αννα, ἡ Μαρία, ὁ Νίκος, ὁ "Ανδρέας, ὁ μπεμπές, — πέντε καὶ τρεῖς ὄκτω· ἐπειτα ἡ θεία Παυλίνα καὶ ἡ ἔξαδέλφη Γεωργία, ποὺ καὶ αὐτὲς δέν με λησμονοῦν ποτέ. Πρέπει λοιπὸν νάγοράσσω τὸ δόλον δέκα δῶρα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰκονόμησω καὶ κάτι τι, διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν "Ερανόν ποὺ κάμουν διὰ τὰ "Απορα Παιδιά. Τώρα ἀς ιδοῦμε ποσα χρήματα ἔχω, διὰ νὰ κάμω δλα αὐτά.»

Καὶ ἡ Φιφή, ἀφ' οὐ ἔκαμπάρωσεν ὀλί-

γον τὸ κομψόν της πουγγάκι, τὸ ηνοίξε.

«Νὰ ἡ δεκάρα ποὺ μου ἔδωσεν ἡ μαμά, δταν μ' ἔγραψαν εἰς τὸν Πίνακα

Τιμῆς» εἶπεν, ἔξαγουσα τὸ πρῶτον νόμισμα. "Επειτα, τὰ μικρὰ δακτυλάκια ἔχωθησαν πάλιν καὶ ἑτράβηξαν τὸ εἰκοσάρκιο πού της εἶχε δώση ὁ ἀδελφός της τὴν Πρωτοχρονιάν ἐπειτα ἄλλα τρία είκοσαράκια, τὰ δύο ἀπὸ τὴν θείαν Παύλιναν, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑκατάρισε τὸ μικρὸν περιθολάκι ἀπὸ τὲς τσουκυίδες, καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑστρήφωσεν ἔξαιρετα εἰς τὸν περίπατον. Θά εἶναι για τὴν ωραῖαν ὁρολογοθήκη, ποὺ ἔκεντητες μονάχου, για νά την χαρίσης τοῦ μπαμπά της μανδυλάκιαν, πού τῆς εἶχε δώση ὁ μπαμπάς,

— "Α, ἔννοδ, ἔννοδ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, γηραιδός κύριος πολὺ ἀγαθός, τὸν ὄποιον εἶχε δώση ὁ ἀδελφός της τὴν Πρωτοχρονιάν ἐπειτα ἄλλα τρία είκοσαράκια, τὰ δύο ἀπὸ τὴν θείαν Παύλιναν, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑκατάρισε τὸ μικρὸν περιθολάκι ἀπὸ τὲς τσουκυίδες, καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑστρήφωσεν ἔξαιρετα εἰς τὸν περίπατον. Θά εἶναι για τὴν ωραῖαν ὁρολογοθήκη, ποὺ ἔκεντητες μονάχου, για νά την χαρίσης τοῦ μπαμπά της μανδυλάκιαν, πού τῆς εἶχε δώση ὁ μπαμπάς,

— "Α, ἔννοδ, ἔννοδ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος,

— "Γιατὶ πρᾶγμα, κοριτσάκι μου;

— "Γιὰ νὰ κρεμάσω μιὰ βελούδην

νούς; ἡρώης.

— "Πέτι πρᾶγμα, κοριτσάκι μου;

— "Γιὰ νὰ κρεμάσω μιὰ βελούδην

ωρολογοθήκη.

— "Α, ἔννοδ, ἔννοδ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, γηραιδός κύριος πολὺ ἀγαθός, τὸν ὄποιον εἶχε δώση ὁ ἀδελφός της τὴν Πρωτοχρονιάν ἐπειτα ἄλλα τρία είκοσαράκια, τὰ δύο ἀπὸ τὴν θείαν Παύλιναν, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑκατάρισε τὸ μικρὸν περιθολάκι ἀπὸ τὲς τσουκυίδες, καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, μίαν ἡμέραν πού τῆς ἑστρήφωσεν ἔξαιρετα εἰς τὸν περίπατον. Θά εἶναι για τὴν ωραῖαν ὁρολογοθήκη, ποὺ ἔκεντητες μονάχου, για νά την χαρίσης τοῦ μπαμπά της μανδυλάκιαν, πού τῆς εἶχε δώση ὁ μπαμπάς,

— "Α, ἔννοδ, ἔννοδ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος,

— "Εταὶ μπο τοῦ Υιοῦ τοῦ Οὐρανοῦ.

— "Εταὶ μπο τοῦ Υιοῦ τ

